

Indkomstskatten, og det er den, at der er to forskjellige Maader at tilvejebringe Ansættelsen paa, hvilket efter min Formening ikke kan Andet end medføre en meget betydelig Ueensartethed. Det er nemlig den Frihed, der er giventil enten at gjøre Selvangivelse eller at lade Rigningskommissionen ansætte Skattens Størrelse. Dette maa medføre, at man gjør en Slags Beregning over, hvad man staaer sig bedst ved, enten at angive eller ikke at angive. Hvis nemlig En mener at have sine Indtægter holdt skjulte; hvis han formoder, at Rigningskommissionen ikke vil ramme ham fuldt, saa angiver han ikke. Naar han derimod, ikke fordi han ikke ønsker at holde Noget skjult, men fordi han troer, at man har den Tanke, at hans Indtægter ere større, end han med nogen Sandsynlighed kan fremstille dem, gjør Selvangivelse, saa komme to Elementer her til at virke i modstridende Retning og fremkalde Ueensartethed i Ansættelsen. Hvis det var saa, at det kunde paalægges Enhver, og det under Mulkt for Undblælsen, at gjøre Selvangivelse, og man tilmed bestemte, hvad jo nu ogsaa er Tilfældet, Straf for falsk Angivelse, saa vilde jeg sige, at denne Indbenjing maatte bortfalde. Der er i saa Henseende en Ting, hvormed man kan sammenligne Angivelsen til Skatteansættelse, ihvorvel det ikke staaer saa ganske til, ikke fordi Sammenligningen gaaer forvidt, men fordi den ikke gaaer vidt nok, og det er Angivelse til Tolbvæsenet. Hvis det blev overladt til Enhvers frie Valg, enten han selv vilde angive sine Varer, eller om han vilde lade Tolbvæsenet sørge for at undersøge dem, saa vilde der ganske vist derved udkomme et mindre korrekt Resultat, flere Tilfælde af urigtig Fortolbning, end nu er Tilfældet. Jeg kan derfor, som sagt, ikke indsee Andet, end at Formue- og Leilighedsstat er den reifærdigste og den, der frembyder de færreste Vanskeligheder, og dertil kommer, at, da man i Kjøbstæderne har over et halvt Arhundredes Praxis og Ovelse i denne Skatteligning, saa er der erhvervet et saadant Blik for rigtig Skatteansættelse, at Rignings-

kommissionerne i det Hele tør siges at opfyldederes Skjønsvirksoinighed langt udover, hvad Folk, der ikke have levet sig ind i de kjøbstæbkelige Forhold, antage. Endvidere maa det siges, at i Kjøbstæderne ingen Stemme har reist sig for at forandre Formue- og Leilighedsstaten til en Indkomststat, og det pleier dog i Almindelighed at være en Regel, at man ikke gjør en saa gennemgribende Forandring som den nærværende, uden at der er fremkommet virkelige Ønsker, der beroe paa en almindelig Stemning om, at en saadan Forandring skal foretages. — Der er endnu et Punkt, som jeg troer nok kunde anføres til Fordeel for den nuværende Beskatning i Kjøbstæderne. Naar man sammenligner, hvilke Forandringer Skatteansættelsen undergaaer som Følge af indkomne Klager, troer jeg her at turde paastaae, at de Forandringer, som i hvert Aars oprindelige Skatteansættelse stee i Kjøbstæderne, ifølge Klager til Kommunalbestyrelsen eller Ministeriet, ere høift ubetydelige — ja, jeg tør anføre, at medens Rigningen paa Formue og Leilighed i Aarhus, hvor jeg har temmelig nøie Kundskab til den Sag, gaaer til ikke ubetydelige Summer — til mellem 35 og 40,000 Rd. aarlig —, saa ere de Forandringer, som paa Grund af fremkomne Klager ere gjorte i Rigningskommissionens Ansættelser for hvert Aar (naar man herfra tager dem, der ogsaa i Klages Form indkomme om Eftergivelse paa Grund af Bortreise, hvilke ikke have Noget med Rigningens Paalidelighed at gjøre), — saa ere, siger jeg, de Forandringer, som ere stete i Ansættelsen paa Grund af virkelig for høi Ansættelse, gjen-nemsnitsviis kun een pro mille, og det vil man dog indrømme er meget Lidt. Jeg er ikke meget bekendt med Forholdene her i Kjøbenhavn, men jeg drifter mig dog til at paastaae, at de Forandringer, der aarlig ere stete i den oprindelige Skatteansættelse ved Overligningskommissionen, paa Grund af fremkomne Klager, ere meget betydeligere end forholdsviis i den Kjøbstad, jeg har anført som et Exempel. Det vilde forøvrigt være